

godt, at han noget hovedkulds havde styrtet sig ind i en Tankegang, der snarere skulde være fremkommen som Resultat af hans Paavisninger. Men han havde følt en Trang til straks at gøre sit Standpunkt klart for sine Tilhørere, et Begær efter uforbeholdent at bekende det Livssyn, der efter de sidste Maaneders Ensomhed og Selvfordybelse havde rodfæstet sig hos ham. Da han først kom ind paa sit gamle Stridsæmne, var det, som om en Storm greb fat i hans Tanker; Ordene løftede sig fra hans Læber med en Flugt og Varme, der var ham selv helt overraskende.

Han følte godt, at det var Brodden i Frøken Ragnhilds Ord, der endnu stak ham i Hjertet og holdt hans Lidenskab i Aande; — at det var hendes aabenlyse Udfordring, der fremtvang dette utilslørede Svar. Dertil kom endnu den højtidelige Stilhed omkring ham, disse lange Rækker af spændt lyttende Hoveder, der strakte sig helt ind i den fjerne Baggrunds Mørke. Her fornå han ikke — som i Kirken — noget Kuldesvælg mellem sig og sine Tilhørere. For første Gang følte han den Beruselse, der ligger i at mærke hundreders Tanker fængslede af ens Ords Magt, hundreders Blikke hængende ved ens Læber.

Han slog nu ind i en noget lettere Tone, idet han gik over til en mere indgaaende Skildring af Livet i et velstaaende Hovedstadshjem.

Han søgte først at give en Forestilling om den oprivende Uro, som fra Gaden, fra Forretningslivet, fra Kafé- og Selskabstummelen trængte ind ogsaa i Hjemmene. Han omtalte det flagrende Visittliv, den ivrige Jagt efter Nydelse og den alt opslugende Selskabelighed. Mens hans Tilhøreres Øjne bestandig blev større og rundere — som Børns, naar der fortælles Eventyr — gav han en livfuld Skildring af en elegant Selskabs-salon, fortalte om de tre Timer lange Maaltider ved Borde, der bugnede af Sølv, Krystal, Blomster og Frugter . . . Maaltider med indtil en halv Snes forskel-